

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 29012-05-18

תלה"מ 5542-03-18

תלה"מ 60420-11-17

בפני כב' השופטת ורד שביט פינקלשטיין**תובע: א' פ'****ע"י ב"כ עו"ד אברהם הופרט ועו"ד דנה בר-נר (בן יאיר)****נגד****נתבעת: צ' פ'****ע"י ב"כ עו"ד יוסי צדוק****בעניין הקטינים: 1. ש' פ'****2. א' פ'****3. י' פ'**

ספרות:

[נינה זלצמן, מעשה בית דין בהליך אזרחי \(1991\)](#)

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]: סע' 56](#)[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 101](#)

מיני-רציו:

* תביעה לביטול מזונות קטינים ותביעה להעברת משמורת שהגיש אב בטענה לשינוי נסיבות מהותי, לרבות מכוח בע"מ 919/15; ותביעה נזיקית לביטול דמי המזונות בגין טענות מרמה כביכול של האם. התביעות נדחו. בין היתר נפסק כי לאור ריבוי התביעות לשינוי מזונות שנקבעו, המוגשות בעקבות בע"מ 919/15, ביהמ"ש סבור כי יש להניח כבר במסגרת כתב התביעה תשתית ראייתית לכאורה להוכחת הטענות אודות שינוי נסיבות מהותי, וזאת על מנת לאפשר כניסה מחודשת לבירור מצבם הכלכלי של ההורים, צרכי הקטינים, חלוקת הצרכים בין ההורים לאור הסדרי השהייה ועוד, כמצוות בע"מ 919/15.

* משפחה – מזונות ילדים – שינוי פסק-דין

* משפחה – מזונות ילדים – בעקבות בעמ 919/15

* בתי-משפט – פסק-דין – שהושג עקב מירמה

* בתי-משפט – מעשה-בית-דין – השתק פלוגתא

שלוש תביעות שהגיש האב כנגד האם: תביעה לביטול מזונות קטינים וחיוב האם לשאת במזונותיהם ותביעה להעברת המשמורת על שני הילדים הקטנים לידי האב כאשר לטענת האב חל שינוי נסיבות מהותי המצדיק דיון מחודש בענייני המשמורת וכן בענייני המזונות, לרבות מכוח בע"מ 919/15; ותביעה נזיקית לביטול דמי המזונות שנפסקו לחובת האב בפסק הדין למזונות בגין טענות מרמה כביכול של האם. יצוין כי הצדדים משתייכים למגזר החרדי. הקטינים ילידי 2001, 2004 ו-2009. נקבעה משמורת משותפת. חרף פסה"ד למזונות (שניתן לאחר ניהול הוכחות) התובע אינו משלם כלל מזונות. התובע מסרב ליתן לנתבעת גט והתנה את הגט בויתור על תשלום המזונות. הנתבעת הגישה בקשות לדחיות על הסף של תביעות המזונות והנזיקין ועתרה לדחיית התביעה להעברת משמורת במסגרת כתב הגנתה.

ביהמ"ש לענייני משפחה פסק:

התביעה לביטול דמי מזונות וחיוב האם בהשתתפות דמי מזונות הקטינים: כידוע, אין דינו של פסק דין למזונות כדין כל פסק דין, הואיל והוא ניתן לתיקון ו/או ביטול עקב שינוי נסיבות מהותי, ואין זה משנה אם פסק הדין ניתן לאחר שמיעת ראיות או על-פי הסכם. אולם, השינוי יעשה בכפוף לשלושה תנאים מצטברים: א. לא יהיה צורך להשאיר את ההסכם על כנו עקב שינוי הנסיבות ו/או עקב השינוי, אכיפתו הפכה לבלתי צודקת לחלוטין; ב. הצדדים השאירו פתח לשינוי במפורש או במשתמע; ג. על מבקש השינוי לפעול בתום לב ובניקיון כפיים. בהקשר אחרון זה כבר נפסק בביהמ"ש לענייני משפחה כי אדם שאינו משלם מזונות, אינו רשאי לעתור לביהמ"ש להפחתת סכום שהוא אינו משלם ממילא.

יתר על כן, לעמדת ביהמ"ש אין בהלכת בע"מ 919/15 כשלעצמה, בכדי ליצור עילה היוצרת שינוי נסיבות מהותי, המצדיק פתיחת ההליך מחדש ובחינת הגדלת המזונות או הפחתתם, באופן אוטומטי. יחד עם זאת, ככל ויש בחומר הראיות "ראשית ראיה" אשר יכולה להוות שינוי נסיבות, לא ימנע ביהמ"ש מבעל הדין את יומו בביהמ"ש לאפשר לו להוכיח את טענותיו. רק אם לאחר בחינת כל הראיות בתיק, לרבות ניהול הליך הוכחות, יסבור ביהמ"ש, כי יש הצדקה לשינוי שיעור המזונות, אזי ישתמש במבחנים שנקבעו בהלכת 919/15 לצורך אומדן המזונות, בהתאם למבחנים שנקבעו שם.

לאור ריבוי התביעות המוגשות לביהמ"ש לענייני משפחה בעקבות בע"מ 919/15, ביהמ"ש סבור כי יש להניח כבר במסגרת כתב התביעה תשתית ראיתית לכאורה להוכחת הטענות אודות שינוי נסיבות מהותי להפחתת ו/או להגדלת מזונות, וזאת על מנת לאפשר כניסה מחודשת לבירור מצבם הכלכלי של ההורים, צרכי הקטינים, חלוקת הצרכים בין ההורים לאור הסדרי השהייה ועוד, כמצוות בע"מ 919/15.

ביישום לענייננו לאחר שקילת מכלול השיקולים – מחד, חובתו של התובע לעמוד בפסקי הדין שניתנו ולשלם את מזונות לילדיו ומשלא עושה כן, בצורה מופגנת ובוטה אזי מדובר בהתנהלות בחוסר תום לב ושימוש לרעה בהליכי ביהמ"ש ולמעשה בתביעה שהיא "תיאורטית" במהותה שאין לקבלה, ומאידך – לאור שינוי הנסיבות החל לכאורה בנוגע לשכירת המדור של התובע בניגוד למצב שהיה קיים בעת מתן פסק הדין אשר מצדיק שלא לחסום את דרכו לברר את תביעתו ברכיב זה בלבד, ביהמ"ש מורה על דחייה, לגופה, של כלל רכיבי התביעה לביטול מזונות, למעט בנוגע לרכיב הוצאות השכירות של התובע תוך מתן אפשרות לתובע להגיש בעתיד תביעה בעניין זה ולהוכיח את טענותיו בסוגיה זו בלבד אם וככל שיוכיח כי עמד בתשלומי המזונות השוטפים של הקטינים בהתאם לפסק הדין מיום 2.02.16 ו/או כי שילם את מלוא חוב המזונות בהוצאה לפועל, זאת לכל הפחות עד למועד הגשת התביעה דנן.

(בכל הנוגע לטענות האב אודות הגידול בהכנסותיה של האם, עולה כי מדובר בטענות ממוחזרות שהועלו במסגרת הליך המזונות ואף נבחנו לעומקן במסגרת הליך זה. עם זאת, דווקא מעיון בתלושי השכר שצירפה האם, עולה כי חל גידול לכאורה בשכרה של האם, (מ- 7,000 ₪ נטו ל- 9,060 ₪ נטו). אולם גידול זה אינו מהווה שינוי נסיבות מהותי על פי הפסיקה אשר מצדיק פתיחה מחודשת של בירור הכנסות הצדדים).

התביעה למשמורת: בתביעה זו התובע מבקש להעביר את המשמורת על שני הילדים הקטנים לידיו. (לטענתו הבת הגדולה עצמאית ופועלת בהתאם לשיקול דעתה). לטענת האב, למרות שנקבעה משמורת משותפת, במשך 4 שנים האחרונות הוא זה שנושא בעיקר הטיפול בילדים, לרבות דואג להם לארוחת צהרים מדי יום, בעוד האם מתרכזת בעיקר בעבודתה ובעיסוקיה הפרטיים.

דין התביעה להידחות על הסף ולהידחות גם לגופה. לא הוכח כל שינוי נסיבות מהותי אשר מצדיק דיון מחודש בסוגיית המשמורת וזמני השהות. טענתו של האב, כי הילדים אוכלים אצלו בכל יום ארוחת צהריים, הינה טענה שהייתה ידועה גם בהליך הקודם. מדובר בבחירה מיוזמתו של האב אשר קבלה תוקף במסגרת פסק הדין. מעבר לכך, עניין זה עלה גם במסגרת הערעור שהגיש התובע בעניין המזונות ונדחה ע"י ביהמ"ש. מעבר לכך, התובע נגוע בחוסר ניקיון כפיים. התובע אינו יכול לטעון שהוא נושא בהוצאות הילדים וכי עיקר הנטל הוא עליו, בעוד בפועל הוא כלל אינו משלם מזונות בהתאם לפסק הדין ומנסה ליצור לעצמו הסדרים כראות עיניו, כאשר לא הצביע על כל שינוי חדש בזמני השהות עם הילדים, שלא היה ידוע בעת מתן פסק הדין למשמורת. בנסיבות אלו, אין כל הצדקה לדון בשנית בנושא המשמורת.

ככל וברצונו של התובע להביא אליו הילדים בשעת הצהריים גם בימים שאין הוא מחויב בהם וכל עוד הנתבעת מסכימה לכך, הרי מדובר בבחירה חופשית שלו, שאינה כורח המציאות. אולם אין בבחירה זו בכדי לשנות את הסדרי המשמורת שנקבעו בפסק הדין. באפשרותו של התובע להשאיר את הילדים בצהריים במסגרת הצהרון בימים בהם הוא אינו שוהה עמו. התעקשותו של האב להביא לפסיקה שונה בענייני משמורת, מבלי להצביע על נתונים עובדתיים חדשים, רק מחזקת את טענת האם, כי כל מטרתו של האב הינה ליצור פתח לביטול דמי המזונות באמצעות שינוי הסדרי הראייה.

תביעה נזיקית: התובע טוען כי, פסק הדין למזונות ניתן על סמך מצג שווא שהציגה הנתבעת, לפיו היא משתכרת הרבה מתחת לשכרה האמיתי ולכן חישוב המזונות נעשה באופן שגוי. עוד לטענתו, מהלך ההליך המשפטי, רוקנה הנתבעת את חשבון הבנק שלה, בכדי להציג תמונה שקרית בדבר מצבה הכספית וכראייה התובע צירף מסרונים שהוחלפו בין הנתבעת לבין בא כוחה בעניין זה. כן טוען התובע, כי עדותה של הנתבעת בעניין השכר עולה כדי עדות שקר ומהווה עוולה נזיקית של תרמית ואף הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 56 לפקודת הנזיקין.

דין התביעה להידחות על הסף ולהידחות גם לגופה. התובע הגיש הליך שגוי, אשר כלל אינו מתאים להגדרה של "תביעה נזיקית" הן לגבי האופן בו הוגשה התביעה מבחינת העדר עילה נזיקית והן לגבי הסעדים המתבקשים בה, מכוחם מתבקש ביהמ"ש לבטל ממצאים בפסק דין חלוט (אשר קיים לגביו "השתק פלוגתא"), כאשר הכרעה בתביעה זו, אף עלולה ליצור הכרעה סותרת להכרעה בפסק הדין למזונות שהינו תקף לכל דבר ועניין.

ודוק, אף אם התובע היה מגיש בקשה לביטול פסק דין מחמת "תרמית", היה עליו לעבור משוכות גבוהות שנקבעו בפסיקה לצורך ביטול פסק דין עקב מעשה תרמית או עקב ראיות שנתגלו בשלב מאוחר יותר, ולעמוד במבחנים המדוקדקים שנקבעו בפסיקה לשם כך. נקבע כי רק במקרים חריגים וקיצוניים במיוחד, ניתן לתקוף גם פסק דין חלוט בטענה שהושג במרמה: אמינות לכאורית או משקל ממשי של הראיות המבססות את טענת המרמה; חיוניות הראייה, כלומר האם עשויה טענת המרמה להביא לתוצאה שונה מזו

שנקבעה בהתדיינות הראשונה; ראיות חדשות ושקדנות סבירה. בעניינו פסק הדין למזונות ניתן לאחר דיון ארוך וממושך לגופו של עניין ולאחר שניתנה לתובע הזדמנות להביא את ראיותיו ואף הגיש וקיבל צווים בעניין לזמן את מעסיקה של הנתבעת, בכדי להוכיח ששכרה גבוה יותר. משכך התובע מנוע לשוב ולהעלות את אותן טענות בשנית, ולחתור בדרך עקיפה, תחת פסק הדין למזונות, באמצעות מסווה של "תביעה נזיקית".

הדרך להוכיח כי חל שינוי נסיבות מהותי עובדתי בהכנסות הצדדים, לאחר שניתן פסק הדין, היא במסגרת תביעה להפחתת/ביטול מזונות כפי שעשה התובע בפועל (וכאמור, תביעתו נדחתה לעיל), אולם לא ניתן לבטל פסק דין חלוט וסופי המהווה מעשה בית דין, באמצעות הגשת תביעה בנזיקין הנסמכת על טענת מרמה שלא הוכחה.

התובע אינו יכול לטעון, כי נגרמו לו נזקים כתוצאה מפסיקת המזונות, כאשר התובע לא הוציא כספים מכיסו ולא משלם מזונות.

דומה כי התובע פועל בשיטת "מצליח", כאשר כל מטרתו היא למצוא דרך להסיר מעליו את עול תשלום המזונות.

פסק דין

1. מונחות לפניי שלוש תביעות שהגיש התובע (להלן "התובע" או "האב") כנגד הנתבעת (להלן: "האם" או "הנתבעת") ואלו הן:
 - א. תלה"מ 60420-11-17: תביעה לביטול דמי מזונות וחיוב האם בהשתתפות מזונות הקטינים לאור שינוי נסיבות. בתביעה זו הוגשה בקשה לסילוק על הסף ע"י האם.
 - ב. תלה"מ 5542-03-18: תביעה נזיקית נגד האם בגין טענות מרמה מצד האם בתביעת המזונות. בתביעה זו הוגשה בקשה לסילוק על הסף ע"י האם.
 - ג. תלה"מ 29012-05-18: תביעה למשמורת על הקטינים שהגיש האב נגד האם. בגין תביעה זו הועלו טענות לדחייה על הסף, במסגרת כתב ההגנה של האם.
2. מאחר ועסקינן באותם צדדים ומערכת עובדתית זהה הנוגעת לשלושת התיקים, תחילה יפורט הרקע העובדתי ולאחר מכן תינתן התייחסות פרטנית לכל תיק ותיק.

הרקע העובדתי:

3. התובע והנתבעת (להלן: "הצדדים") נישאו זל"ז כדמו"י בשנת 1999. מנישואיהם אלו נולדו להם שלושה ילדים: ש' ילידת 16.03.01, א' יליד 10.09.04 וי' יליד 13.05.09 (להלן: "הקטינים").
4. בעת נישואיהם, האב לא עבד ולמד בישיבה כאברך ואילו האם היתה המפרנסת העיקרית בבית. בחודש נובמבר 2012 החל האב לעבוד כסוכן מכירות בחנות ל....
5. עקב משבר שארע ביחסים בין בני הזוג, בחודש פברואר 2014 עזבה האם את דירת המגורים בה התגוררו בני הזוג ועברה להתגורר ביחד עם הקטינים בבית הוריה ב-....
6. הצדדים משתייכים למגזר החרדי. בין הצדדים התנהלו הליכים קודמים בנושא משמורת הילדים, מזונות קטינים וחלוקת רכוש.
7. ביום 8.12.13 הגישה האם תביעה למשמורת הילדים (תמ"ש 15929-12-13). ביום 5.04.15 ניתן פסק דין בעניין המשמורת, אשר אימץ את המלצות תסקיר פקידת הסעד, לפיהן נקבעה משמורת משותפת לפיה: בימים א' ו- ד' הקטינים לנים אצל האב וכן אחת לשבועיים ביום שישי עד מוצ"ש, ואילו בימים ב' ג' ו- ה' הילדים לנים אצל האם תוך שהאב לוקח את הקטינים בימים אלו בשעות הצהריים לארוחת צהריים ומנוחת צהריים בביתו ומשיבם למסגרות החינוכיות.
8. בעניין חלוקת הרכוש, הצדדים הגיעו להסכמות ביום 8.09.15 (תמ"ש 15965-12-13), שקיבלו תוקף של פסק דין בפתח ישיבת ההוכחות מיום 9.9.15.
9. בעניין מזונות הקטינים, לא הגיעו הצדדים להסכמות וביום 2.02.16 ניתן פסק דין בתביעת המזונות של הקטינים (תמ"ש 15905-12-13, להלן: "פסק דין למזונות") במסגרתו נקבע, כי החל מחודש פברואר 2016 ישלם האב לידי האם עבור מזונותיהם של הקטינים סך כולל של 3,120 ₪ לחודש, קרי 1,040 ₪ עבור כל קטין; עם הגיע כל אחד מהקטינים לגיל 15 ישלם האב סך של 850 ₪ עבור מזונותיו של כל קטין. בעניין המדור נקבע כי ככל והאם תשכור דירה, ישלם האב לידי האם בגין חלקם של הקטינים בהוצאות המדור והחזקתו כדלקמן: עד לסיום לימודיה התיכוניים של הבת ש' סך של 1,500 ₪ לחודש, בצירוף 250 ₪ בגין הוצאות המדור; ממועד סיום לימודיה של ש' סך של 1,190 ₪ לחודש, בצירוף 200 ₪ הוצאות החזקת מדור; ממועד סיום לימודי התיכון של א', סך של 990 ₪ לחודש, בצירוף 150 ₪ הוצאות החזקת המדור. יצוין, כי האם נותרה כל העת (וגם היום) להתגורר עם הקטינים בבית הוריה, כך שלא קיים חיוב על האב בגין הוצאות המדור והחזקתו.

10. עוד נקבע בפסק הדין, כי החל מחודש פברואר 2016, האב יישא במחצית מהוצאות החינוך של כל אחד מהקטינים וכן מחצית מהוצאות הצהרון עד לכיתה ג' (כולל) וכן במחצית הוצאות הבריאות, כמפורט בפסק הדין.
11. יצוין, כי פסק הדין למזונות, ניתן לאחר ניהול הוכחות ובמסגרתו נקבע, כי הכנסתה של האם עומדת ע"ס 7,000 ₪ נטו בחודש, ופוטנציאל השתכרותו של האב עומד ע"ס 9,000 ₪ נטו בחודש.
12. על פסק הדין למזונות, הגיש האב ביום 17.3.16 ערעור ולאחר שהתקיימו שני דיונים בהליך זה, נאות האב לקבל את המלצת ביהמ"ש של הערעור ולמשוך את הערעור. ביום 17.5.22 ניתן פסק דין המורה על מחיקת הערעור (עמ"ש 16-03-1610-3).
13. דע-עקא, מיד לאחר שניתן פסק הדין למחיקת הערעור על פסק הדין למזונות החל התובע להגיש "מבול" של תביעות חדשות כנגד הנתבעת, ואלו הן: ביום 17.11.27 הגיש התובע תביעה לביטול דמי המזונות וחיוב האם בהשתתפות מזונות הקטינים (תלה"מ 11-60420-17); ביום 18.3.26 הגיש התובע תביעה נזיקית לביטול דמי המזונות (תלה"מ 03-5542-18); ביום 18.5.8 הגיש התובע תביעה שכותרתה "מימוש פס"ד רכוש" (תלה"מ 16364-05-18); ביום 18.5.8 הגיש התובע תביעה אשר כותרתה "אכיפת פסק דין" בעניין זמני השהות של הקטינים (תלה"מ 16384-05-18); ביום 18.5.14 הגיש תביעה למשמורת על הקטינים (תלה"מ 18-05-29012); ביום 18.7.9 הגיש תביעה זהה למימוש פסק הדין הרכושי (תלה"מ 18-07-20102); וביום 18.7.9 הגיש תביעה זהה לאכיפת פסק דין בעניין זמני השהות (תלה"מ 18-07-20181).
14. ביום 18.10.22 הוריתי על מחיקת התביעות שהוגשו בכפל (תלה"מ 18-07-20102 ותלה"מ 18-07-20181); ביום 18.10.23 במסגרת ישיבת קדם המשפט שנקבעה לדיון בכלל התביעות הגיעו הצדדים להסכמות בנוגע לתביעה בעניין זמני השהות של הקטינים (תלה"מ 18-05-16384), לביטול הסנקציה הכספית בסך של 250 ₪ כנגד מי שיפר את הסדרי המשמורת; וביום 19.2.11 ניתן פסק דין על דחיית התביעה למימוש פס"ד הרכושי (תלה"מ 18-05-16364) מהנימוקים שפורטו בו. ועתה, נותר לדון בשלוש התביעות שבכותרת.
15. כאמור, עסקינן בתובענות לביטול מזונות קטינים וחיוב האם לשאת במזונותיהם ולהעברת המשמורת על הקטינים לידי האב כאשר לטענת האב חל שינוי נסיבות מהותי המצדיק דיון מחודש בענייני המשמורת וכן בענייני המזונות מכוח [בע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו]. כן עסקינן בתביעה נזיקית לביטול דמי המזונות שנפסקו לחובת האב בפסק הדין למזונות בגין טענות מרמה כביכול של האם.

16. לא מן הנמנע לציין, כי למרות שניתן פסק דין למזונות, כאמור לעיל, המחייב את התובע בתשלום מזונות לקטינים, התובע אינו ממלא אחר פסק הדין ומתנער מתשלום המזונות. התנהלות זו באה לידי ביטוי בכך שהתובע אינו משלם כלל מזונות, כאשר בהרצאת הפרטים טען שקיים לו חוב בסך של 80,000 ₪ וכי הוא אינו משלם סכום חודשי קבוע בהתאם לפסק דין המזונות, אלא כמילותיו "משלם לצרכי הילדים בפועל", ואילו לטענת הנתבעת הוא אינו משלם כלל, אף לא באופן חלקי. זאת ועוד, חוסר רצונו של התובע לשלם מזונות, בא לידי ביטוי בסירובו של התובע ליתן גט לנתבעת והתניית הגט בויתור על תשלום המזונות, כאשר התובע אף נאסר ע"י ביה"ד הרבני, עד אשר יואיל התובע לתת גט מרצונו. התובע אף ניסה לבטל את המזונות באמצעות הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי, אולם בהמלצת ביהמ"ש, ערעורו נמחק לאחר שני דיונים כאמור.

17. לשם השלמת התמונה, יש לציין, כי התובע אף לא שילם את המזונות הזמניים שנפסקו לחובתו, כאמור בפסק הדין למזונות: "ודוק, מדובר באב שלא שילם ולו אגורה שחוקה למזונות הקטינים וזאת חרף החלטתי מיום 15.06.14 תוך זילות החלטת בית המשפט ובכך הביע דעתו, כי אין כל משמעות לפסיקתו של בית המשפט וכי אין בדעתו לשלם את מזונות הקטינים בניגוד לדין".

18. הנתבעת הגישה בקשות לדחיות על הסף של תביעת המזונות ושל תביעת הנוזיקין שהגיש התובע וכן עתרה לדחיית התביעה להעברת משמורת במסגרת כתב הגנתה.

19. ביום 23.10.18 התקיים דיון בין היתר בשלוש התביעות שבכותרת וכן בבקשות לדחייה על הסף תוך השלמת טענות הצדדים בעל פה. לאחר מכן, המשיך האב להגיש בקשות שונות במסגרת התביעה למשמורת. משכך, ניתנת כעת הכרעתי במכלול העניינים שעל הפרק.

תמ"ש 60420-11-17 - תביעה לביטול דמי מזונות וחוב האם בהשתתפות דמי מזונות הקטינים :

20. התובע מבקש לבטל את חיובי דמי המזונות שהושתו עליו בפסק הדין למזונות ומבקש לחייב את הנתבעת להשתתף עמו בהוצאות הקטינים, מאחר ולטענתו חל שינוי בנסיבות המצדיקות דיון מחודש בעניין, לרבות מכוח ההלכה בבע"מ 919/15 [פורסם בנבו].

21. לטענת האב, משכורתה של האם עמדה בעבר ע"ס 15,000 ₪, אולם לצורך ההליך המשפטי היא יצרה מצג לפיו היא משתכרת סך של 6,000 ₪ בלבד. לטענתו, חלק מתשלום השכר שולם לה בשיקים ודבר זה אינו בא לידי ביטוי בתלושי השכר שהציגה לביהמ"ש. לטענתו, במקביל לעבודתה כשכירה, האם עבדה גם בשותפות פרטית עם אביה בעסקים קיימים בתחום הפרסום והשיווק וממקור זה הרוויחה משכורת נוספת. באשר להכנסותיו, טוען האב כי הוא מרוויח סך של 7,000 ₪ בחודש, אולם טרם המשבר בין הצדדים, הרוויח סך של 15,000 ₪ בחודש, כאשר עבד כמוכרן בחנות ל... בפסק הדין למזונות, ביהמ"ש קבע, כי לאור כך שבעבר הרוויח 15,000 ₪ הוא מעמיד את יכולת

ההשתכרות של התובע ע"ס 9,000 ₪ נטו בחודש. כן לטענת האב, למרות שהתגורר בעבר, במשך 15 שנה בדירתו של אביו ב---, הוא נאלץ לפנות את הדירה, לבקשת אביו. החל מחודש אוקטובר 2014 הוא מתגורר בשכירות, בדירת שני חדרים ב--- ועל כן הוצאותיו גדלו. התובע צירף לתביעתו חוזה שכירות חדש, לפיו שכר דירה אחרת, מזו שהיה מתגורר בה בעת ההליך הקודם לפסק דין המזונות.

22. מנגד, הנתבעת הגישה בקשה לסילוק על הסף של התביעה. לטענת הנתבעת, התובע עושה שימוש לרעה בהליכים המשפטיים ומנסה להתיש את הנתבעת, כאשר הוא חוזר שוב על אותן טענות שהעלה בהליכים הקודמים, מבלי שהצביע על כל שינוי נסיבות מהותי, המצדיק דיון מחודש בעניינים אלה. עוד לטענתה, התובע מנסה לתקוף את פסק הדין בכל דרך אפשרית, בכדי להימנע מתשלום המזונות, לרבות ערעור שלא צלח, התניית הגט בויתור על תשלום המזונות, ישיבה במאסר לאור סירובו לתת גט ובפועל כלל אינו משלם מזונות. בנוסף, טוענת האם כי פסק הדין למזונות מהווה מעשה בית דין, השתק עילה והשתק פלוגתא, מאחר שכל טענותיו כבר נדונו הן בבימ"ש זה והן בערכאת הערעור. עוד לטענת האם, גם ההלכה שנקבעה בבע"מ 919/15 [פורסם בנבו] אינה מהווה עילה לפתיחת התיק מחדש מאחר ואין המדובר בשינוי נסיבות עובדתי מהותי. בכל מקרה טוענת הנתבעת, כי הלכה זו אינה רלוונטית לענייננו, מאחר ובמקרה דנן חלוקת זמני השהייה של הקטינים אינה שוויונית. בנוסף לכך, האב כלל אינו משלם מזונות ואינו נושא בהוצאות הקטינים וזאת לאחר שביהמ"ש דאג להפחית מתשלום המזונות, בהתחשב בכך שבחלק מהזמן הקטינים שוהים עם האב.

דיון והכרעה:

23. בנסיבות דנן, לאור טענות הצדדים כפי שהן עולות מכתבי הטענות וכפי שהן הוצגו בדיון מיום 23.10.18, ועוד בטרם התנהל הליך הוכחות בתביעה זו, עולה שאלה מקדמית ועקרונית והיא האם יש מקום לנהל הליך ולבחון מחדש את סוגיית המזונות של הקטינים או שמא אין לשוב ולדון בנושא זה בשנית בשים לב לעובדה שהתובע נמנע מלשלם את מזונות ילדיו בהתאם לפסקי הדין והחלטות של בית המשפט.

24. ודוק, עסקינן בתובע שאינו משלם את מזונותיו, לא שילם מזונות זמניים ולא מילא אחר פסק הדין והרושם מהתנהגותו עד כה וכפי שפורט ברקע העובדתי ובפרט לאור "מבול" התביעות שהגיש אשר לכולן מטרה אחת והיא להוריד מעליו בכל דרך את עול המזונות, דבר המהווה התנהגות בחוסר תום לב וחוסר ניקיון כפיים מצד התובע, בבואו לבקש לבטל מזונות, שהוא כלל אינו משלם.

25. מן המפורסמות הוא, כי על התובע לבוא בניקיון כפיים לבית המשפט. לא ייתכן, כי התובע מבקש לבטל את המזונות שנפסקו לו בפסק הדין, בעוד בפועל הוא אינו מכבד את פסק הדין למזונות, אשר ניתן לאחר הליך ממושך וענייני, במסגרתו ניתן לתובע יומו בבית

המשפט באופן מלא ושלם, אשר אושר גם על ידי ערכאת ערעור ואינו פועל על פיו ואינו משלם מזונות. נראה כי התובע עושה כל אשר לאל ידו, בכדי להתחמק מתשלום המזונות, לרבות ניסיון לשינויים בהגדרת המשמורת ולרבות ניסיונותיו להתנות את מתן הגט בפטור מתשלום מזונות, דבר אשר לא צלח לו. בנסיבות אלו, תביעתו של התובע הינה "תביעה תיאורטית" במהותה שכן הוא אינו משלם מזונות כלל ואף לא אופן חלקי, כאמור לעיל, אולם עותר גם עותר לביטול המזונות.

26. אומנם בתי המשפט הכירו בשינוי נסיבות מהותי להפחתת מזונות, גם לפני הלכת בע"מ 919/15, [פורסם בנבו] אולם דרשו בתביעות מסוג זה להראות, כי התובע יגיע בניקיון כפיים לבית המשפט. הלכת 919/15 לא ביטלה את ההלכות שהיו נהוגות בעבר בדבר הוכחת שינוי נסיבות מהותי, אלא התוותה מתווה חדש לעריכת איזון כלכלי חדש בין בני הזוג, בהתאם לפרמטרים שנקבעו בהלכה זו. במילים אחרות, ככל ובית המשפט יגיע למסקנה, כי חל שינוי נסיבות מהותי, אזי יבחן מחדש את גובה המזונות, בהתאם להלכת בע"מ 919/15 [פורסם בנבו].

27. יפים לעניין זה, הדברים שנאמרו מפיה של כב' השופטת, סגנית הנשיא, אלא מירז בתלה"מ (משפחה חיפה) 50245-05-17 ב.ח. ואח' נ' פ. (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו]) ניתן ביום 23.12.18:

"וידוגש כי אין בפתירת השער לתחולת ההלכה בע"מ 919/15 [פורסם בנבו] כדי לזנוח את ההלכות המוקפדות בעניין שינוי מזונות, אשר פותחו במשך השנים על ידי בתי המשפט טרם לידת ההלכה בע"מ 919/15, או כדי להורידן לטמיון. הלכות אלה עומדות בעינן כמו גם ההצדקה שבבסיסן. השינוי מתבטא בתזוזה בנקודת השקפתו של בית המשפט על נסיבות המקרה. על התובע לשכנע את בית המשפט, מכוח המבחנים המוכרים בסוגיית שינוי המזונות – ותוך הקלה בנטל ההוכחה- לסור לנקודת תצפית אחרת, ממנה נראים הדברים גם דרך המנסרה שהציב פסק הדין בע"מ 919/15."

28. כידוע, אין דינו של פסק דין למזונות כדין כל פסק דין, הואיל והוא ניתן לתיקון ו/או ביטול עקב שינוי נסיבות מהותי, ואין זה משנה אם פסק הדין ניתן לאחר שמיעת ראיות או על-פי הסכם (ראה: ע"א 363/81 פיגה נ' פיגה, פ"ד לו (3) 187) (להלן: "פס"ד פיגה") אולם, השינוי יעשה בכפוף לשלושה תנאים מצטברים אשר נקבעו על-ידי כב' הנשיא שמגר בע"א 442/83 קס נ' קס, פד"י לח (1) 767:

- א. לא יהיה צודק להשאיר את ההסכם על כנו עקב שינוי הנסיבות ו/או עקב השינוי, אכיפתו הפכה לבלתי צודקת לחלוטין.
- ב. הצדדים השאירו פתח לשינוי במפורש או במשתמע.
- ג. על מבקש השינוי לפעול בתום לב ובניקיון כפיים.

29. כך לדוגמה לדעת כב' השופט טל פפריני, כאמור בפסק דינו בתמ"ש (משפחה חדרה) 55411-11-12 א.ב.ד נ' ס.ב.ד (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], 14.02.2016), אדם שאינו משלם מזונות, אינו רשאי לעתור לבית המשפט להפחתת סכום שהוא אינו משלם ממילא וכלשונו:

"מכל האמור לעיל, דומני כי התנהלותו של התובע מלמדת כי פנייתו לבית המשפט נעשתה בחוסר תום לב, ובהעדר ניקיון כפיים. אינני יכול לקבל עמדה של חייב במזונות אשר פונה בתביעה להפחתת הסכום שנפסק, כאשר מנגד הוא אינו טורח לשלם, אף לא את הסכום המינימאלי ביותר, עבור כלכלת ילדו. אין מדובר בסכסוך רכושי מסחרי, ועל התובע להפנים כי חובתו כאב, הנה בראש ובראשונה לדאוג לכלכלת בתו הקטינה. העובדה כי התובע הצליח שנים כה רבות להתחמק מתשלום מזונות, מחזקת את התחושה כי מדובר באדם מניפולטיבי, מתוחכם, אשר אינו בוחל במאום לשם השגת מטרותיו".

30. יתר על כן, סבורני, כי אין בהלכת בע"מ 919/15 [פורסם בנבו] כשלעצמה, בכדי ליצור עילה היוצרת שינוי נסיבות מהותי, המצדיק פתיחת ההליך מחדש ובחינת הגדלת המזונות או הפחתתם, באופן אוטומטי. יחד עם זאת, ככל ויש בחומר הראיות "ראשית ראייה" אשר יכולה להוות שינוי נסיבות, לא ימנע ביהמ"ש מבעל הדין את יומו בביהמ"ש לאפשר לו להוכיח את טענותיו. רק אם לאחר בחינת כל הראיות בתיק, לרבות ניהול הליך הוכחות, יסבור ביהמ"ש, כי יש הצדקה לשינוי שיעור המזונות, אזי ישתמש במבחנים שנקבעו בהלכת 919/15 לצורך אומדן המזונות, בהתאם למבחנים שנקבעו שם. דא – עקא, קיימת גם אופציה, כי לאחר בחינת מכלול הנסיבות, יכול ויגיע ביהמ"ש למסקנה, כי אין בעובדות שהוצגו בפניו, בכדי להוות שינוי נסיבות מהותי, המצדיק בחינה מחודשת של גובה המזונות.

31. השאלה האם חל שינוי נסיבות מהותי, הינה שאלה המצריכה הוכחה שבעובדה. עם זאת, לאור ריבוי התביעות המוגשות לביהמ"ש לענייני משפחה בעקבות בע"מ 919/15 [פורסם בנבו] סבורני כי יש להניח כבר במסגרת כתב התביעה תשתית ראייתית לכאורה להוכחת הטענות אודות שינוי נסיבות מהותי להפחתה ו/או להגדלת מזונות, וזאת על מנת לאפשר כניסה מחודשת לבירור מצבם הכלכלי של ההורים, צרכי הקטינים, חלוקת הצרכים בין ההורים לאור הסדרי השהייה ועוד, כמצוות בע"מ 919/15 [פורסם בנבו].

32. ולענייננו, בכל הנוגע לטענות האב אודות הגידול בהכנסותיה של האם, עולה כי מדובר בטענות אשר נדונו ונבחנו עוד במסגרת פסק הדין. טענות האב לפיהן משכורתה של האם עמדה בעבר ע"ס 15,000 ₪, אולם לצורך ההליך המשפטי היא יצרה מצג לפיו היא משתכרת סך של 6,000 ₪ בלבד, הן טענות ממוחזרות שהועלו במסגרת הליך המזונות ואף נבחנו לעומקן במסגרת הליך זה. עם זאת, לא נסתר מעיני כי דווקא מעיון בתלושי השכר שצירפה האם, עולה כי חל לכאורה שינוי מסוים בגובה שכרה של האם, לעומת שכרה כפי שהוצג בעת ניהול ההליך למתן פסק דין למזונות, שניתן בשנת 2016. בפסק

הדין למזונות, הוערך שכרה של האם בסך של 7,000 ₪ נטו, וזאת לאחר שהאם לא עבדה כשנתיים. לעומת זאת, מעיון בתלושי השכר הנוכחיים משנת 2017 שצירפה האם לכתב הגנתה עולה שכרה הממוצע של האם עומד על 9,060 ₪ נטו (ללא תלוש שכר של סוף שנה ע"ס 29,907 ₪ נטו, שהינו חריג ואף כולל לטענת האם גם פדיון חופשה ותלוש נוסף מחודש נובמבר 2017, אשר העתקו אינו קריא). בנסיבות אלו, עולה כבר עתה כי חל גידול לכאורה בשכרה של האם, אולם גידול זה אינו מהווה שינוי נסיבות מהותי על פי הפסיקה אשר מצדיק פתיחה מחודשת של בירור הכנסות הצדדים.

33. בכל הנוגע לטענת האב כי קיימות לו כיום הוצאות בגין שכירות (טענה שנדחתה בפסק הדין למזונות), אזי בתביעה שלפנינו צירף האב שני הסכמי שכירות כדלקמן: הסכם שכירות אחד מיום 1.10.14 לפיו שכר דירת 2 חדרים מ ---, ברח' ---, בעלות של 3,200 ₪ לחודש. הסכם שכירות שני מיום 13.02.16, לפיו שכר דירת שני חדרים ברח' ---, לתקופה של 17 חודשים, בעלות של 3,150 ₪. אשר להסכם השכירות הראשון, מדובר בהסכם שכירות אשר היה קיים בטרם מתן פסק הדין ועל כן אין מדובר בשינוי נסיבות מהותי לאחר מתן פסק הדין, ואין לקבלו. אשר להסכם השכירות השני – לכאורה מדובר בהסכם שכירות אשר תחולתו לאחר מועד פסק הדין למזונות שניתן ביום 2.02.16 ויש בו כדי להוות "ראשית ראייה" לשינוי נסיבות מהותי אשר מצדיק לכל הפחות בירור טענה זו.

34. אשר על כן, לאחר שקילת מכלול השיקולים – מחד, חובתו של התובע לעמוד בפסקי הדין שניתנו ולשלם את מזונות לילדיו ומשלא עושה כן, בצורה מופגנת ובוטה אזי מדובר בהתנהלות בחוסר תום לב ושימוש לרעה בהליכי בית המשפט ולמעשה בתביעה שהיא "תיאורטית" במהותה שאין לקבלה, ומאידך – לאור שינוי הנסיבות החל לכאורה בנוגע לשכירת המדור של התובע בניגוד למצב שהיה קיים בעת מתן פסק הדין אשר מצדיק שלא לחסום את דרכו לברר את תביעתו ברכיב זה בלבד, סבורני כי יש להורות על דחיית כלל רכיבי התביעה לביטול מזונות, למעט בנוגע לרכיב הוצאות השכירות של התובע תוך מתן אפשרות לתובע להגיש בעתיד תביעה בעניין זה ולהוכיח את טענותיו בסוגיה זו בלבד אם וככל שיוכיח כי עמד בתשלומי המזונות השוטפים של הקטינים בהתאם לפסק הדין מיום 2.02.16 ו/או כי שילם את מלוא חוב המזונות בהוצאה לפועל, זאת לכל הפחות עד למועד הגשת התביעה דן, וכך אני מורה.

35. אשר על כן, אני מורה על דחיית התובענה למעט בירור רכיב הוצאות המדור של התובע ובכפוף לעמידתו של התובע בתשלומי המזונות בהתאם לפסק הדין מיום 2.02.16 ו/או תשלום מלוא חוב המזונות בהוצאה לפועל, זאת לכל הפחות עד למועד הגשת התביעה דן כמפורט לעיל. מובהר ומודגש, כי אין בהחלטתי זו משום הכשר ו/או הצדקה לאי תשלום המזונות גם לאחר מועד הגשת התביעה דן וככל שלא יעשה כן התנהלות האב בקשר לכך תיבחן במסגרת התביעה החדשה, ככל שתוגש ושומה על האב לכלכל את צעדיו בהתאם.

תמ"ש 29012-05-18 התביעה למשמורת:

36. בתביעה זו התובע מבקש להעביר את המשמורת על שני הילדים הקטנים לידי. תביעתו זו אינה מתייחסת לבת הגדולה- ש', מאחר וכטענת התובע, היא עצמאית ופועלת בהתאם לשיקול דעתה. בתביעה זו טוען האב, כי למרות שנקבעה משמורת משותפת, במשך 4 שנים האחרונות הוא זה שנושא בעיקר הטיפול בילדים ובכלל זה דואג לטיפולים רפואיים, קביעת תורים ואבחונים, עוזר להם בלימודיהם, מגיש להם כל יום ארוחת צהריים, מתגבר בלימודי קודש ומממן את רוב הוצאותיהם. לטענתו, האם מתרכזת בעיקר בעבודתה ובעיסוקיה הפרטים, כאשר רוב הנטל נופל על כתפיו. לפיכך, מבקש התובע, להעביר את משמורת הקטנים לידי ולמנות גורם מקצועי באשר להסדרי השהות עם הילדים.
37. מנגד, הנתבעת מכחישה מכל וכל את טענות התובע. לטענת הנתבעת לא חל כל שינוי נסיבות בעניין, המצדיק שינויים בהסדרי המשמורת. התובע מעלה שוב ושוב את אותן טענות שהעלה בהליכים קודמים והכל בכדי להתחמק מתשלום מזונות. התובע מפר ומבזה את פסק הדין של ביהמ"ש, בכך שאינו משלם מזונות, משכך הנתבעת נאלצת לעבוד יותר שעות ולפרנס את ילדיה לבד. עוד לטענת הנתבעת, התובע אינו משלם מזונות, החל מהיום שבו נפסקו מזונות זמניים ועד היום ובהתאם לכך נאלצה לפתוח תיק הוצל"פ לגביית המזונות.
38. לטענת הנתבעת, כל מטרתו של התובע בהגשת התביעה למשמורת היא לשנות את הסדרי המשמורת בכדי להימנע מתשלום מזונות לקטנים. ראייה לכך, היא העובדה, כי במסגרת ההליכים שהתנהלו בביה"ד הרבני, התנה התובע את מתן הגט בביטול המזונות שנפסקו לו. כן לטענת הנתבעת, התובע בכוונה מייצר פרובוקציות בכדי למצוא תירוצים להעברת המשמורת, כך לדוגמה הוא בכוונה קובע תורים לרופאים על דעת עצמו בלבד, מבלי לתאם זאת עם זמניה שלה ולאחר מכן מלין עליה, שהיא אינה דואגת כראוי לילדים. בנוסף, טוענת הנתבעת, כי התובע מפר את הסדרי הראייה שנקבעו ע"י ביהמ"ש.
39. ביום 2.04.19 הגיש התובע בקשה להפניית הצדדים לרשויות הרווחה לשם תאום הורי והדרכה הורית בטענה שהוא ההורה העיקרי המטפל בילדים. הלכה למעשה חוזר התובע בבקשותיו על טענותיו בכתב התביעה.
40. בתגובת האם מיום 8.04.119 טענה האם, כי אין כל שינוי נסיבות המצדיק בחינת נושא המשמורת מחדש וזאת לאחר שנושא המשמורת הוכרע לאחר הגשת תסקיר, שיחות עם הצדדים והליך משפטי שדן בנושא לגופו של עניין, כאשר כל מה שעומד לנגד עיני האב הוא לבטל את תשלום המזונות, באמצעות שינוי הסדרי המשמורת.
41. לטענת האם, פתיחת ההליך מחדש, לרבות מעורבות של עו"ס יזעזעו את עולמם של הקטנים ויפגעו בשגרת יומם ויציבותם הנפשית.

דין והכרעה :

42. כבר עתה יאמר, כי דין התביעה להידחות על הסף ולהידחות גם לגופה. בענייננו, לא הוכח כל שינוי נסיבות מהותי אשר מצדיק דיון מחדש בסוגיית המשמורת וזמני השהות. התובע לא הראה כל שינוי נסיבות עובדתי מהותי, המצדיק הזמנת תסקירים חדשים וחקירה מחדשת בנושא הילדים. טענתו של האב, כי הילדים אוכלים אצלו בכל יום ארוחת צהריים, הינה טענה שהיתה ידועה וצוינה במפורש עוד במסגרת פסק הדין. הדבר אף צוין במסגרת התסקיר שהוגש בתביעת המשמורת, לפיו הילדים נוהגים לאכול צהריים עם האב. התובע העדיף מתוך בחירה שלו, שהילדים יאכלו ארוחת צהריים אצלו במקום שיישארו במסגרת הצהרון. בחירה זו קבלה תוקף במסגרת פסק הדין ומשכך אין כאן כל נסיבות חדשות, המצדיקות דיון מחדש בנושא המשמורת.
43. מעבר לכך, עניין זה עלה גם במסגרת הערעור שהגיש התובע בעניין המזוונות ונדחה ע"י ביהמ"ש, שם העיר ביהמ"ש: **"אם הם לא יבואו אליו לצהריים יצטרכו צהרון. ואם יהיה צהרון הוא יצטרך לשלם חצי מהצהרון. למה לא נראה את ארוחת הצהריים שהם אוכלים אצלו בצהריים כשוות ערך למחצית הצהרון?"**.
44. לאור האמור לעיל, איני רואה, כי חל שינוי נסיבות כלשהו בזמני השהות המצדיק בחינת המשמורת מחדש. האב בחר מיוזמתו שילדיו יאכלו אצלו כל יום צהריים ועובדה זו היתה ידועה גם בהליך הקודם, כאשר האב מודה, שכבר במשך 4 שנים הם אוכלים אצלו ארוחת צהריים, כאשר אף אחד אינו כופה עליו הסדר זה וכאשר עומדת לו החלופה של צהרון.
45. מעבר לכך, התובע נגוע בחוסר ניקיון כפיים. התובע אינו יכול לטעון שהוא נושא בהוצאות הילדים וכי עיקר הנטל הוא עליו, בעוד בפועל הוא כלל אינו משלם מזונות בהתאם לפסק הדין ומנסה ליצור לעצמו הסדרים כראות עיניו, כאשר לא הצביע על כל שינוי חדש בזמני השהות עם הילדים, שלא היה ידוע בעת מתן פסק הדין למשמורת.
46. יובהר, התובע אינו מלין על כך שאין לו מספיק זמן שהות עם הילדים או שהוא מבקש להתראות יותר פעמים עם הילדים או שחסר לו זמן עם הילדים, אלא מבקש לקבוע על סמך התנהגותו בפועל והעובדה שהילדים אוכלים אצלו צהריים, כי עליו להיות המשמורן העיקרי. בכל הכבוד, אין לתת יד להתנהלות זו. על התובע לקיים את הסדרי הראייה כפי שנקבעו בפסק הדין ולא לשנותם על דעת עצמו. ככל וברצונו של התובע להביא אליו הילדים בשעת הצהריים גם בימים שאין הוא מחויב בהם וכל עוד הנתבעת מסכימה לכך, הרי מדובר בבחירה חופשית שלו, שאינה כורח המציאות. אולם אין בבחירה זו בכדי לשנות את הסדרי המשמורת שנקבעו בפסק הדין. באפשרותו של התובע להשאיר את הילדים בצהריים במסגרת הצהרון ואין הוא מחויב להביא את הילדים אליו לארוחת צהריים, בימים בהם הוא אינו שוהה עמם. התעקשותו של האב להביא לפסיקה שונה

בענייני משמורת, מבלי להצביע על נתונים עובדתיים חדשים, רק מחזקת את טענת האם, כי כל מטרתו של האב הינה ליצור פתח לביטול דמי המזונות באמצעות שינוי הסדרי הראייה.

47. בנסיבות אלו, אין כל הצדקה לדון בשנית בנושא המשמורת, אין כל הצדקה להזמין שוב תסקירים וחוות דעת, אשר יגררו את הקטינים לבחינה מחודשת ואף קונפליקט נאמנויות, דבר שיטלטל שוב את עולמם הרגשי של הקטינים וזאת לאחר שהם כבר נכנסו לשגרה מסוימת, אשר לטענת התובע מתקיימת כבר 4 שנים. עירוב הקטינים מחדש בהליך המשפטי והכנת תסקירים חדשים, עלולים לגרום רק נזק בנסיבות העניין, לטלטל את עולמם של הילדים ולהכניסם לסחררה רגשית ולכך אין לתת יד.

48. אשר על כן, לא מצאתי כל הצדקה או נסיבות חדשות המצדיקות דיון נוסף בעניין המשמורת. לפיכך, משלא הוכחה כל "ראשית ראייה" לשינוי נסיבות מהותי אשר מצדיק בחינת המשמורת פעם נוספת, התביעה בעניין המשמורת נדחית לגופה.

תמ"ש 55422-03-18 תביעה נזיקית :

49. התובע הגיש נגד הנתבעת תביעה נזיקית בסכום של 259,000 ₪ בגין עוולות שלטענתו ביצעה כלפיו, במסגרת ההליך לביורר סוגיית המזונות.

50. יש לציין, כי תחילה הגיש התובע את התביעה הן נגד הנתבעת והן נגד עוה"ד של הנתבעת, אולם מאוחר יותר הגיש כתב תביעה מתוקן, במסגרתו נמחק עוה"ד כבעל דין ונותרה רק האם כנתבעת.

51. התובע טוען כי, פסק הדין למזונות ניתן על סמך מצג שווא שהציגה הנתבעת, לפיו היא משתכרת הרבה מתחת לשכרה האמיתי ולכן חישוב המזונות נעשה באופן שגוי. לטענתו, חלק ממשכורתה של הנתבעת שולם לה באמצעות המחאה ע"ש משרדו של אביה, שעוסק באותו תחום עיסוק בו עוסקת הנתבעת – תחום הפרסום והשיווק. עוד לטענת התובע, במהלך ההליך המשפטי, רוקנה הנתבעת את חשבון הבנק שלה, בכדי להציג תמונה שקרית בדבר מצבה הכספי וכראייה התובע צירף מסרונים שהוחלפו בין הנתבעת לבין בא כוחה בעניין זה. כן טוען התובע, כי עדותה של הנתבעת בעניין השכר עולה כדי עדות שקר ומהווה עוולה נזיקית של תרמית ואף הפרת חובה חקוקה לפי [סעיף 56 לפקודת הנזיקין](#).

52. מנגד, הנתבעת מכחישה מכל וכל את טענות התובע. לטענת הנתבעת התובע חוזר שוב על טענותיו בהליך הקודם, שכבר נדונו והוכרעו ומבחינה זו מדובר בפס"ד חלוט המקים השתק עילה והשתק פלוגתא. התובע מנסה לבטל את פסק הדין וליצור דרך עקיפה ל"משפט חוזר" באמצעות הגשת התביעה דנן. עוד לטענת הנתבעת עצם הצגת המסרונים

מהווה פגיעה בפרטיות והפרת חיסיון עו"ד- לקוח. לטענתה, לתובע ניתנו כל הצווים הנדרשים להוכחת טענותיו בעניין הכנסותיה של הנתבעת ועל כן קביעותיו של ביהמ"ש נעשו על סמך ראיות כדין. משכך עסקינן במעשה בית דין, והתובע מושתק מלטעון שוב את אותן טענות ולדון באותן פלוגתאות, מאחר שההליך הקודם יצר השתק פלוגתא.

דין והכרעה :

53. כאמור, התובע טוען, כי הנתבעת רימתה את בית המשפט והציגה בפניו נתונים שגויים בעת ההליך לפסיקת מזונות וכתוצאה מכך, ניתן נגדו פסק דין שגוי למזונות, אשר גרם לו לנזקי כספי ועוגמת נפש. כבר בפתח הדיון יש לומר, כי אין מקום לדון בתביעה זו ואני רואה לנכון לדחותה על הסף והן לגופו של עניין, מהנימוקים שיפורטו להלן.

54. [סעיף 101 לתקנות סדר הדין האזרחי](#), תשמ"ד – 1984, מאפשר לבית המשפט לדחות תובענה על הסף כדלקמן:

- (א) **בית המשפט או רשם שהוא שופט רשאי, בכל עת, לדחות תובענה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, מאחד הנימוקים האלה:**
- (1) **מעשה בית דין;**
 - (2) **חוסר סמכות;**
 - (3) **כל נימוק אחר שעל פיו הוא סבור שניתן לדחות מלכתחילה את התובענה בנוגע לאותו נתבע.**

55. בענייננו, נראה כי התובע הגיש הליך שגוי, אשר כלל אינו מתאים להגדרה של "תביעה נזיקית" הן לגבי האופן בו הוגשה התביעה מבחינת העדר עילה נזיקית והן לגבי הסעדים המתבקשים בה, מכוחם מתבקש בית המשפט לבטל ממצאים בפסק דין חלוט (אשר קיים לגביו "השתק פלוגתא"), כאשר הכרעה בתביעה זו, אף עלולה ליצור הכרעה סותרת להכרעה בפסק הדין למזונות שהינו תקף לכל דבר ועניין ולהלן אפרט.

56. ראשית, מאחר ופסק הדין למזונות, אשר עסק בין היתר בהשתכרותה של הנתבעת, הינו פסק דין שריר וקיים, פסק דין חלוט אשר הממצאים העובדתיים שנקבעו בו תקפים לכל דבר ועניין, הרי טענת "המרמה" לה טוען התובע, עומדת בסתירה למסקנות בית המשפט בפסק הדין למזונות. מאחר והתובע טוען כי הנתבעת רימתה בפסק הדין ועל סמך מעשה "רמאות" זה הוכרע לכאורה פסק הדין, הרי בראש ובראשונה בכדי לבטל ממצאים עובדתיים בפסק הדין החלוט, היה עליו "לתקוף" את הממצאים בפסק הדין, בין אם בדרך של הגשת בקשה לביטול פסק הדין עקב תרמית ובין אם בכל דרך משפטית אחרת לצורך ביטול הקביעות העובדתיות בפסק הדין. אולם, כל עוד קביעות עובדתיות אלה עומדות ושרירות ולא בוטלו, הרי שאין התובע יכול לבסס תביעה נזיקית על "תרמית" בעוד קיים פסק הדין חלוט, לפיו אין המדובר "בתרמית" ולפיו בית המשפט קיבל את

גרסת הנתבעת, בנוגע להשתכרותה כנכונה ואף קבע לה פוטנציאל השתכרות הגבוה ב- 1,000 ₪ מהשכר עליו הצהירה.

57. ודוק, אף אם התובע היה מגיש בקשה לביטול פסק דין מחמת "תרמית", היה עליו לעבור משוכות גבוהות שנקבעו בפסיקה לצורך ביטול פסק דין עקב מעשה תרמית או עקב ראיות שנתגלו בשלב מאוחר יותר, ולעמוד במבחנים המדוקדקים שנקבעו בפסיקה לשם כך. נקבע כי רק במקרים חריגים וקיצוניים במיוחד, ניתן לתקוף גם פסק דין חלוט בטענה שהושג במרמה.

58. כך לדוגמה, במסגרת ע"א 6019/07 משה טורג'מן נ' אחים עופר (ניהול) בע"מ, (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ביום 25.02.10 (להלן: "עניין טורג'מן") אומר ביהמ"ש העליון בנושא טענת תרמית שגרמה לפגם בהליך השיפוטי עצמו כתוצאה ממעשה בלתי חוקי (שם נטען לחתימה מזויפת על מסמך, עליו הסתמך ביהמ"ש בפסיקתו):

"הפסיקה הבחינה לעניין זה בין תרמית פנימית לתרמית חיצונית. תרמית פנימית הינה תרמית שגרמה לפגם בהליך השיפוטי עצמו כתוצאה ממעשה בלתי חוקי בעת ניהול המשפט. בגדר זה ניתן למנות עדות שקר או הבאת מסמך מזויף. תרמית חיצונית, לעומת זאת, הינה תרמית המונעת מבעל דין את ההזדמנות להציג לפני בית המשפט כיאות את טענותיו. כך למשל תיכלל בתרמית זו מתן שוחד לבית המשפט, קנוניה עם נציגו המשפטי של בעל הדין שכנגד ועוד. בניגוד לתרמית פנימית בה נטען למעשה לטעות בפסק הדין שניתן, הרי שתרמית חיצונית עוסקת בנסיבות חיצוניות לפסק הדין שפגמו בהליכי המשפט ובתקינות התהליך של מתן ההכרעה השיפוטית (נינה זלצמן מעשה בית-דין בהליך אזרחי 599 (1991) (להלן: זלצמן); כן ראו ע"א 254/58 אינגסטר נ' לנגפוס, פ"ד יג(1) 449, 455 (1959) (להלן: עניין אינגסטר))."

59. בעניין טורג'מן עסק ביהמ"ש בתרמית פנימית, היינו טענה של הגשת מסמך מזויף ואומר כי הסוגייה מעוררת מתח בין עקרון סופיות הדיון לרצון להגיע לחקר האמת ולא לתת לאדם ליהנות מפירות עוולתו. הפסיקה הכירה בכך כי ניתן לבטל פסק דין חלוט שהוגש במרמה, עם זאת נקבעו תנאים מחמירים לביסוס עילה לביטול פסק דין בשל מרמה; אמינות לכאורית או משקל ממשי של הראיות המבססות את טענת המרמה; חיוניות הראיה, כלומר האם עשויה טענת המרמה להביא לתוצאה שונה מזו שנקבעה בהתדיינות הראשונה; ראיות חדשות ושקדנות סבירה.

60. לשם המחשת העניין, ברע"א 2237/06 בנק הפועלים בע"מ נ' רלה וינשטיין (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ביום 8.03.09) טענה המשיבה, כי החשבון בגינו ניתן פסק דין נגדה הוא כלל אינו שלה, אלא שהמשיבה לא התייצבה לחקירה על תצהירה בבקשת הרשות להתגונן ולכן בקשתה נדחתה והבנק קיבל פסק דין לטובתו. כמה שנים לאחר מכן תבעה המשיבה את הבנק בגין נזקים שנגרמו לה כתוצאה מניהול כושל של החשבון

וחיובה בגין חשבון שאינו שלה. ביהמ"ש קבע בעניין בנק הפועלים, כי היה על המשיבה להתגונן מפני תביעת הבנק ולהעלות טענותיה בדרך שקבע לכך המחוקק עוד בהליך הראשון, דהיינו באמצעות הגשת בקשה לרשות להתגונן, התייצבות לחקירה על תצהירה ומשניתן פסק הדין – הגשת בקשה לביטולו. ככל שבקשה כזו היתה נדחית היה בידה להגיש ערעור על כך. משלא עשתה כן, היא מנועה מלהעלות אותן טענות בעניין הבעלות בחשבון וחיובה לפיו (שהיו בלב המחלוקת בהתדיינות הראשונה). למעשה מבקשת המשיבה לחתור תחת זכייתו של הבנק בהתדיינות הראשונה ולאין את תוצאות פסק הדין שניתן נגדה באמצעות פתיחה בהליך נוסף, לאחר שנמנעה מנקיטה בדרך שיועדה לכך בידי המחוקק. לכך אין לתת יד.

61. יפים הדברים גם לעניינינו ואף ביתר שאת, שהרי בניגוד לעניין בנק הפועלים שלעיל, שם למרות שלא נעשה דיון לגופו של עניין, נקבע כי לא ניתן להעלות בשנית טענה של טעות בחשבון, הרי שבעניינינו פסק הדין למזונות ניתן לאחר דיון ארוך וממושך לגופו של עניין ולאחר שניתנה לתובע הזדמנות להביא את ראיותיו ואף הגיש וקיבל צווים בעניין לזמן את מעסיקה של הנתבעת, בכדי להוכיח ששכרה גבוה יותר. משכך התובע מנוע לשוב ולהעלות את אותן טענות בשנית, ולחתור בדרך עקיפה, תחת פסק הדין למזונות, באמצעות מסווה של "תביעה נזיקית".

62. שנית, נראה כי התביעה "הנזיקית" הינה עוד תביעה שהיא חלק מ"מבול" התביעות שמגיש התובע, כמפורט ברקע העובדתי, ועניינה האמיתי הוא ניסיון נוסף של התובע להסיר מעליו את עול תשלום המזונות לילדיו, באצטלה של "תביעה נזיקית". ודוק, טענות התובע, לפיו האם משתכרת שכר גבוה יותר ממה שהצהירה עליו במסגרת ההליך לפסיקת מזונות, נטענו גם בהליך הקודם, אולם נדחו על-ידי בית המשפט. התובע לא הצליח להוכיח, במסגרת ההליך לפסיקת מזונות, כי הנתבעת אינה דוברת אמת, ומשכך הוא אינו יכול כלל להעלות טענה, שפסיקת המזונות נעשתה על סמך נתונים שגויים, בל עוד קביעה זו לא בוטלה. במילים אחרות, התובע מנוע או מושגת מלהעלות בדרך זו (של הגשת תביעה נזיקית), טענות על מרמה, שנדחו ולא התקבלו במסגרת פסק הדין למזונות. לתובע ניתנה ההזדמנות בהליך הקודם להוכיח את גובה הכנסתה של הנתבעת, וטענתו כי הנתבעת מסתירה את הכנסתה האמתית, היתה פרושה בפני בית המשפט, בעת מתן פסק הדין למזונות. דא- עקא שטענתו בעניין גובה ההכנסות של הנתבעת נדחתה ומשכך הוא מנוע מלהעלות ולטעון שוב, באצטלה של "תביעה נזיקית" כאשר קיים פסק דין שריר ותקף, לפיו אין עסקינן בתרמית וטענות הנתבעת בעניין הכנסתה – נכונות. משכך, אין התובע יכול לטעון כעת למרמה אודות התנהלות כלכלית אשר היתה ביסוד ההליך הקודם ואשר נבחנה לעומקה בפסק הדין ו/או למצער היתה לתובע האפשרות להוכיחה באמצעים סבירים ולאחר שהועמדו לרשות התובע כל האמצעים לבירור הנתונים והזדמנות להוכיח את טענותיו.

63. הלכה היא, כי קיימת מניעות להעלות טענות שחובה היה להעלותן בהתדיינות קודמת בין הצדדים וחליפיהם (ע"א 4087/04 גורה נ' בנק לאומי לישראל בע"מ (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], 8.09.05) וכן ראו דבריו של כב' השופט א' מצא ב – ע"א 102/88 אבוניל נ' אבוניל, פ"ד מו(1) 741 (1992):

"למערער היתה שעת כושר להשמיע את טענתו ולהביא ראיות להוכחתה. משנסתיימו ההליכים בלא שעשה כן, הריהו מנוע מלפתוח בהתדיינות חדשה, שמטרתה לעורר מחלוקת בפלוגתאות שכבר יש לגביהן הכרעה שיפוטית. מטרתו המעשית של השתק פלוגתא היא למנוע מבעל דין, שהיה לו 'יזמו בבית המשפט', להטריד את בעל דינו בהתדיינות חוזרת באתו עניין שכבר הוכרע ביניהם במשפט הראשון".

64. כאמור מאחר והטענה, כי האם מרוויחה הרבה יותר מכפי שהציגה, הועלתה גם במסגרת ההליך לפסיקת מזונות, אולם לא הוכחה, הרי שהתובע כבר קיבל את יזמו בביהמ"ש לעניין זה ומשכך עומד לו "השתק פלוגתא" והוא מנוע מלשוב ולהעלות את אותה טענה בהליך חדש ונפרד. בעניין זה נקבע בפסק הדין למזונות כדלקמן: "כבר עתה ייאמר כי האב לא הוכיח טענתו בנוגע להכנסותיה של האם בעבר או בדבר כך שההפחתה בהכנסותיה מלאכותית, וגם לא הוכחה טענתו בנוגע להכנסות בלתי מדווחות" (סעיף 55 לפסק הדין למזונות). אומנם בעת ההליך למתן פסק הדין לא היו בידי התובע המסרוניס אותם צירף כעת, אולם כפי שיבואר להלן, אין במסרוניס אלה בכדי להועיל לתובע ולבטל את פסיקתו של בית המשפט בעניין השתכרותה של האם בעת ההליך לפסיקת מזונות.

65. שלישית, באשר להעתקי המסרוניס שהגיש התובע מכוחם ניסה לטעון, כי עוה"ד של הנתבעת הורה לה לרוקן את החשבון, בכדי להציג מצג שאין לה כסף; הרי כפי שטען ב"כ הנתבעת, מדובר במסרוניס אשר חל עליהם חיסיון עו"ד- לקוח ומשכך אין חובה על הנתבעת להתייחס למסרוניס אלה. הפועל היוצא מכך, שאף אם היה התובע נוקט בהליך המתאים, ספק אם יכול היה להשתמש במסרוניס אלה, כראייה להוכחת טענותיו. כפי שהבהיר ב"כ הנתבעת בדיון, מדובר בחשבון בנק שהיה ידוע לצדדים בעת ניהול הליך לפסיקת מזונות, ואין במסרוניס אלה, בכדי להוכיח, כי האם רימתה בעת מתן פסק הדין או כי הכנסותיה היו שונות באותה עת. לטענתה, עניינם של המסרוניס היה לצורך העברת כספים לאביה, על חשבון כספים שהיא חבה לו והכל נעשה מחשבון שהיה ידוע לצדדים בעת ניהול ההליך הקודם (עמ' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 23.10.18 ש' 17-7). לטענת הנתבעת, הנתבעת לא ידעה כיצד החזר הכספים לאביה יצטיירו בהליך המשפטי, כשתציג את חשבונותיה ולכן התייעצה עם עורך דינה בעניין, אולם לא הסתירה דבר. גם אם מדובר בטענות אשר צריכות הוכחה, אזי לא ניתן להתעלם מכך שלתובע היתה הזדמנות להזמין דפי חשבון בנק ולחקור את הנתבעת על הפעולות בחשבון, כאשר מדובר בחשבון שהיה ידוע לו, אולם מטעמים השמורים עמו, לא עשה זאת. היינו, אין עסקינן במידע חדש, שהתובע לא יכול היה להוכיח או לגלות בשקידה סבירה וראויה, בעת ניהול ההליך לפסיקת מזונות. לפיכך, גם מסיבה זו, אין כל הצדקה לפתוח דיון מחודש בעניין זה. אשר

על כן, אין במסרוניים להם טוען התובע, בכדי לשנות את התוצאה, כפי שהסביר ב"כ האם במסגרת הדיון שהתקיים, לרבות טענת החיסיון שהועלתה.

66. רביעית, הדרך להוכיח כי חל שינוי נסיבות מהותי עובדתי בהכנסות הצדדים, לאחר שניתן פסק הדין, היא במסגרת תביעה להפחתת/ביטול מזונות כפי שעשה התובע בפועל, אולם לא ניתן לבטל פסק דין חלוט וסופי המהווה מעשה בית דין, באמצעות הגשת תביעה בנזיקין הנסמכת על טענת מרמה שלא הוכחה. אומנם, התובע הגיש במקביל תביעה שנושאה "ביטול המזונות" בה הוא מעלה את אותן טענות בנוגע להשתכרותה של הנתבעת וטוען ל"שינוי נסיבות מהותי" המצריך בחינה מחודשת של פסיקת המזונות מכוח ההלכה שנפסקה ב**בע"מ 919/15**, [פורסם בנבו] אולם טענה זו נדחתה כאמור לעיל.

67. חמישית, אין התובע יכול לטעון, כי נגרמו לו נזקים כתוצאה מפסיקת המזונות, כאשר התובע לא הוציא כספים מכיסו ולא משלם מזונות, ועל כן לא ברור איזה נזק נגרם לו. הרי תנאי להגשת תביעה נזיקית הינה בראש ובראשונה, כי נגרם נזק לתובע. התובע ציין כי ה"נזק" שנגרם לו הוא בגין סכומים בהם חויב בפסק הדין למזונות, אולם בפועל הוא אינו משלם סכומים אלו, כך שאין הוא יכול לטעון שנגרם לו נזק בעניין. מבחינה זאת, התובע מגיע בחוסר ניקיון כפיים לבית המשפט שהרי מצד אחד טוען התובע, כי נגרמו לו נזקים בגין דמי המזונות שנפסקו לו ע"י ביהמ"ש, אולם מאידך גיסא, הוא כלל אינו משלם את דמי המזונות שנפסקו לחובתו ובמסגרת הרצאת הפרטים, הצהיר כי עומד לו חוב בסך של כ-80,000 ₪ בתיק ההוצל"פ. התובע פועל בשיטת "מצליח", כאשר כל מטרתו היא למצוא דרך להסיר מעליו את עול תשלום המזונות.

68. מבלי לפגוע באמור לעיל, גם לא ברורה טענתו של התובע, כי הוא אינו מצליח למצוא עבודה ראויה בתחום החשמל וכתוצאה מזה נגרם לו נזק בסכום של 66,000 ₪ (ס' 27 לכתב התביעה) וממילא התובע לא טען לקשר סיבתי בין העובדה שהוא אינו מוצא עבודה ראויה לבין פסק הדין למזונות ואף לא הראה כל רכיב נזק שנגרם לו. כך גם לגבי טענתו של התובע ברכיב "כאב וסבל" שנגרמו לו כתוצאה מהליכי הוצל"פ, הרי מדובר בהליכי הוצל"פ שנקטו כאשר התובע אינו משלם מזונות בהתאם לפסק הדין שניתן, ולכן אין הוא יכול להטיל אצבע מאשימה כלפי הנתבעת בכך שפעלה כדין בניסיון לגבות את מזונות ילדיו.

69. לאור האמור לעיל, מכל הנימוקים שפורטו לעיל, מצאתי להורות על דחיית התביעה הנזיקית שהוגשה על הסף והן לגופה.

סוף דבר :

70. אשר על כן, מכל הטעמים שפורטו לעיל, אני מורה כדלקמן :

א. התביעה לביטול מזונות וחיוב האם בהשתתפות מזונות (תלה"מ 17-11-60420) נדחית לגופה למעט בנוגע לאפשרות להוכיח את רכיב הוצאות השכירות של התובע באמצעות הגשת תובענה חדשה בעניין זה ובכפוף לכך שהתובע יוכיח כי עמד בתשלומי המזונות השוטפים של הקטינים בהתאם לפסק הדין מיום 2.02.16 ו/או שילם את מלוא חוב המזונות בהוצאה לפועל וזאת לכל הפחות עד מועד הגשת התביעה דנן. מובהר, כי אין בכך כדי לגרוע בדברים המפורשים שכתבתי בסיפא לסעיף 35 לפסק הדין לעיל.

ב. התביעה למשמורת (תלה"מ 18-05-29012) נדחית לגופה.

ג. התביעה הנזיקית (תלה"מ 18-03-5542) נדחית על הסף ולגופה.

ד. התובע ישלם לנתבעת הוצאות ההליכים בסך 15,000 ₪ אשר ישולמו בתוך 30 ימים מהיום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד החיוב ועד התשלום בפועל.

71. המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים ותסגור את כל התיקים שבכותרת.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ט, 15 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

ורד שביט פינקלשטיין, שופטת

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ורד שביט פינקלשטיין 54678313-1/

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה